

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 66/2019

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΓΚΑΔΑ

Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδίκη Ηλία Ε. Παπαδόπουλο, και το δικαστικό γραμματέα Κυριάκο Σαμψώνογλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 23 Ιανουαρίου 2019 για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ :

ΤΟΥΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:.....

που παραστάθηκε στη δίκη δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Μαρίας Πρωτοπαπαδάκη (ΑΜΔΣΘ 3180) και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΜΕΤΕΧΟΥΣΑΣ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΡΙΑΣ, η οποία κατέστη διάδικος μετά τη νόμιμη κλήτευσή της (άρθρο 5 ν. 3869/2010 και 748 παρ. 2 ΚΠολΔ) :ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «.....» που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στη δίκη δια τ..... πληρεξούσ..... δικηγόρου της κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Ο αιτών ζητάει να γίνει δεκτή η από 15-3-2018 αίτηση για την προφορική συζήτηση της οποίας ορίσθηκε δικάσιμος αυτή που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

Ακολούθησε η συζήτηση της υπόθεσης.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Βασική προϋπόθεση υπαγωγής του οφειλέτη στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 είναι η μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του και δεν ερευνώνται τα αίτια και οι λόγοι περιελεύσεως του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας. Ερευνάται, όμως, αν ο οφειλέτης με την εν γένει συμπεριφορά του, είτε προκάλεσε τη μόνιμη αδυναμία είτε την προέβλεψε ως δυνατή και παρά ταύτα την αποδέχθηκε. Στη συναλλακτική πρακτική, συνήθως, ο οφειλέτης προκαλεί ο ίδιος τη μόνιμη αδυναμία. Ο νομοθέτης λαμβάνει υπόψη του τέτοιες περιπτώσεις και προβλέπει με ρητή διάταξη ότι ένας τέτοιος οφειλέτης δεν δύναται να ενταχθεί στη ρύθμιση του νόμου. Τούτο προκύπτει από τη ρύθμιση του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθ. 1 του Ν.3869/2010 σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής. Το πρώτο θέμα που ανακύπτει κατά την ερμηνεία της παρ. 1 του άρθ. 1 του άνω νόμου είναι το περιεχόμενο του δόλου, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση, για την υπαγωγή στις ευεργετικές ρυθμίσεις του νόμου, δηλαδή ο οφειλέτης να μην έχει περιέλθει εκ δόλου σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών του, κατ' ουσιώδη απόκλιση από το πτωχευτικό δίκαιο των εμπόρων, η πτώχευση των οποίων κηρύσσεται όταν συντρέχει αδυναμία πληρωμών, χωρίς να εξετάζεται ο λόγος για τον οποίο ο έμπορος περιήλθε στην κατάσταση αυτή. Ο Ν.3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Ως δόλος νοείται η γνώση και η επιθυμία παραγωγής ενός παρανόμου συνήθως αποτελέσματος

(άμεσος δόλος). Ο δόλος δύναται ωστόσο να είναι και ενδεχόμενος, όταν ο υπαίτιος προβλέπει το παράνομο αποτέλεσμα και παρά ταύτα το αποδέχεται. Η έννοια του δόλου κατευθύνεται στην πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας. Στα πλαίσια του Ν.3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί εκ δόλου και υπό τις δύο άνω μορφές, όταν με την εν γένει συμπεριφορά του είτε αρχική (κατά την ανάληψη του χρέους) είτε επιγενόμενη (μετά την ανάληψη του χρέους) συμβάλλει αποφασιστικά στην πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του. Έτσι πρέπει να νοηθεί ο δόλος στα πλαίσια εφαρμογής του Ν.3869/2010. Κατά το πρώτο διάστημα της εφαρμογής του νόμου, μερίδα της νομολογίας, απέκλειε την εμφάνιση του δόλου του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, εφόσον αξιούσε προϋποθέσεις στο πρόσωπο του οφειλέτη που δύσκολα μπορούσαν να συντρέξουν. Δολιότητα, κατά τη νομολογία αυτή, θα μπορούσε να νοηθεί μόνο αν ο δανειολήπτης εξαπάτησε τους υπαλλήλους του πιστωτικού ιδρύματος προσκομίζοντας πλαστά στοιχεία ή αποκρύπτοντας υποχρεώσεις του που δεν έχουν καταχωρηθεί στις βάσεις δεδομένων που αξιοποιούν οι τράπεζες για την οικονομική συμπεριφορά των πελατών τους. Ωστόσο, η αξίωση προσθέτων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη, κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος, όπως επίσης και η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα και στο γράμμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη, στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του, περιορίζεται στην πρόθεση του οφειλέτη και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη από την πλευρά των τελευταίων να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν

χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη. Η εισαγωγή τέτοιων στοιχείων στη συγκρότηση του δόλου του οφειλέτη είναι μη νόμιμη και αποβαίνει μόνο σε βάρος των πιστωτικών ιδρυμάτων και υπέρ των οφειλετών, αφού η υπευθυνότητα είναι υποχρέωση και των δύο μερών, δηλαδή και του πιστωτή και του οφειλέτη, δηλαδή ότι ενήργησαν από κοινού υπεύθυνα και δεν συνέβαλαν στην επέλευση του ζημιογόνου αποτελέσματος. Ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν, με τις πράξεις ή παραλείψεις του, επιδιώκει ή αποδέχεται ως πιθανό ενδεχόμενο την αδυναμία των πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνο ο οποίος καρπούται οφέλη από την χρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνωρίζει κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη ή δύσκολη η εξυπηρέτησή τους είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, η συνεπεία του δόλου στη μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανισθεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι ενόψει των εισοδημάτων του και των εν γένει αναγκών του, δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει ή το προβλέπει ως πολύ πιθανό, πλην όμως το αποδέχεται (βλ. Ειρην Ιλίου 405/2014, ΕιρηνΑθήν 274/2012 και ΕιρηνΦλ 1/2012 τράπεζα νομικών πληροφοριών «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»). Περίπτωση ενδεχομένου δόλου συντρέχει ο οφειλέτης συμφωνεί με πιστωτικά ιδρύματα την απόλαυση ραπεζικών προϊόντων, γνωρίζοντας ότι ο δανεισμός του, σε συνδυασμό με το περιορισμένο και αμετάβλητο του εισοδήματος του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, διότι έτσι επιβραβεύεται η τάση να προχωρεί κάποιος σε απερίσκεπτες κινήσεις και να αναλαμβάνει υπερβολικούς κινδύνους ή υποχρεώσεις δυσανάλογες με τις

οικονομικές του δυνατότητες, γνωρίζονται ότι στο τέλος όταν έρθουν τα δύσκολα ή απρόβλεπτες καταστάσεις κάποιος θα τον σώσει και κάποιος τρίτος θα πληρώσει τελικά. Ειδικότερα δε όταν ο οφειλέτης χρησιμοποίησε την πίστωση για να προβεί σε υπερβολικές για τον τρόπο ζωής του, όπως προσδιορίζεται από την κοινωνική και επαγγελματική θέση του, καταναλωτικές δαπάνες, σε σχέση με αυτές που δικαιολογεί το εισόδημά του, όταν «προκαλεί» με τις επιλογές του, ακόμα και όταν απλά δανείζεται πέραν από τις δυνατότητες του, χωρίς να δικαιολογείται από την ικανοποίηση κάποιας ιδιαίτερα σοβαρής βιοτικής ανάγκης, εκτίθεται με τον τρόπο αυτό περισσότερο στον κίνδυνο της αποδοχής της δόλιας αδυναμίας (βλ. Εφαρμογές Αστικού Δικαίου έτος 2015/τεύχος 4 Δημήτρη Σπυράκος «Η Έννοια της δόλιας αδυναμίας πληρωμών στο Ν 3869/2010). Λαμβάνοντας δε υπόψη ότι μεγάλο τμήμα των δανειοληπτών έχει σήμερα δάνεια τα οποία, παρά τις αντιξοότητες, συνεχίζει να εξυπηρετεί, η χαριστική συμπεριφορά σε μικρό τμήμα εξ αυτών που αρνείται να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, ειδικά σε περιπτώσεις καταναλωτικού δανεισμού, δυσανάλογο βε την οικονομική δυνατότητά τους, θα οδηγούσε αφ ενός μεν σε σημαντικές αδικίες σε βάρος αυτών που δεν έχουν δανειστεί ή που έχουν δανειστεί αλλά εξακολουθούν με προσωπικές θυσίες να είναι συνεπείς στις υποχρεώσεις τους και σε γενικευμένη πρακτική αθέτησης των συμβατικών υποχρεώσεών τους, κάτι βέβαια που θα ήταν αντίθετο στην περίπτωση αυτή με βασικά άρθρα του Συντάγματος, όπως στο άρθρο 4 παρ. 1 του κατά το οποίο οι Έλληνες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο με την αρχή δηλ. της ισότητας που αποκλείει την εκδήλως άνιση μεταχείριση, είτε με τη μορφή της εισαγωγής καθαρά χαριστικών μέτρων ή προνομίων, με τα άρθρα 25 και 17 του Συντάγματος και κυρίως του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Εξ άλλου το σύνηθες πρότυπο του οφειλέτη, στον οποίο αφορά ο νόμος, είναι αυτό του μικροοφειλέτη - στις περισσότερες περιπτώσεις με πενιχρά

εισοδήματα, με πενιχρά περιουσιακά στοιχεία και έλλειψη συναλλακτικής εμπειρίας κάτι που ρητά πλέον αποτυπώνεται στις νέες τροποποιήσεις του ν. 3869/2010 (ν. 4336/2015 και ν. 4346/2015) όπου, εν αντιθέσει με τους προϊσχύοντες νόμους, εισάγονται πλέον αυστηρότερα εισοδηματικά κριτήρια για τους δανειολήπτες αλλά και περιορισμοί ως προς την αντικειμενική αξία της υπό προστασία κατοικίας, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με την έως τώρα κρατούσα άποψη περί ευθύνης των τραπεζών, εξ αιτίας της «επιθετικής πιστωτικής πολιτικής» στη χορήγηση των δανείων και στην συνεπεία αυτής επιβαλλόμενη άνευ όρων και προϋποθέσεων αντίστοιχη υποχρέωση της Πολιτείας προς προστασία των υπερχρεωμένων πολιτών, αφού περιορίζεται πλέον και ποσοτικά και ποιοτικά η ευθύνη εκ της «επιθετικής πιστωτικής πολιτικής των Τραπεζών» και η προστασία του κράτους, εξαιρώντας περιπτώσεις υπερδανεισμού και κατοικιών πάνω από μια συγκεκριμένη αντικειμενική αξία. Εμμέσως, πλην σαφώς, ο νέος νόμος δεν θεωρεί πλέον ως αξίες προστασίας όλες τις επιλογές των δανειοληπτών δηλ. τον αλόγιστο δανεισμό ή τον υπερδανεισμό χαράζοντας όρια στην προστασία των δανειοληπτών αλλά και στην προστασία της κυρίας κατοικίας (Κλ. Ρούσσοσ, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα - Δομή και λειτουργία Ν. 3869/2010 Νομική Βιβλιοθήκη, 08/2/2011 βλ. Αθ. Κρητικό, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, έκδ. 3η, 2014, υπό το άρθρο 1, αρ. 31, 32, 36, 37, 38, σελ. 46- 51,8/2015 Ειρην Χαν., 11/2015 Ειρην Βάμου, 484/2015 ΕιρΠατρών, Γ. Ευστρατιάδης : «Ν.3869/2010 Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις», σελ.7, σε σεμινάριο επιμορφώσεως Ειρηνοδικών στην Εθνική Σχολή δικαστικών Λειτουργών ΕιρΚαλαμ 28/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Ειρ Ιλίου 405/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΧαν 233/2014 αδημ., ΕιρΙλίου 408/2013, αδημ., ΕιρΑΘ 1338/2012 αδημ., ΕιρΑΘ 274/2012 ΕφΑΔ 2012, 1124, ΕιρΦλωρ 1/2012 ΝοΒ 2012, 1191, ΕιρΑΘ 257/2012 ΕΠολΔ 2012,631, ΕιρΑΘ 209/2012 ΧρηΔικ

2012,293,ΕιρΝεάπολης 9/2016). Περαιτέρω, στο ποσό των 1.347 ευρώ καθαρά, δηλαδή χωρίς δαπάνες για φόρους, ασφαλιστικές εισφορές, ενοίκια ή δόσεις δανείου, όρισε το Συμβούλιο Ιδιωτικού Χρέους «τις εύλογες μηνιαίες δαπάνες διαβίωσης» για μία τετραμελή οικογένεια. Το Συμβούλιο Ιδιωτικού Χρέους όρισε «τις εύλογες μηνιαίες δαπάνες διαβίωσης» (γνωστές παλαιότερα ως δαπάνες αξιοπρεπούς διαβίωσης) για τη ρύθμιση δανείων με τις τράπεζες. Τα σχετικά όρια ισχύουν από το έτος 2015 και σκοπός είναι να διευκολυνθεί η διαπραγμάτευση μεταξύ δανειοληπτών και τραπεζών σχετικά με τη ρύθμιση των πάσης φύσεως δανείων. Σύμφωνα με τα στοιχεία, για ένα άτομο οι εύλογες μηνιαίες δαπάνες διαβίωσης ανάλογα με την ομάδα που ανήκει είναι από 537 ευρώ έως 682 ευρώ, για ένα ζευγάρι από 906 ευρώ έως 1.160 ευρώ, για έναν ενήλικα με ένα παιδί από 758 ευρώ έως 962

ευρώ, για ένα ζευγάρι με ένα παιδί από 1.126 ευρώ έως 1.440 ευρώ, για ένα ζευγάρι με δυο παιδιά 1.347 ευρώ έως 1.720 ευρώ, για ένα ζευγάρι με δυο παιδιά και επιπλέον εξαρτώμενο μέλος από 1.555 ευρώ έως 2.016 ευρώ. Για ένα ζευγάρι με τρία παιδιά από 1.568 ευρώ έως 2.000 ευρώ, για ζευγάρι με τρία παιδιά και ένα εξαρτώμενο μέλος από 1.776 ευρώ έως 2.296 ευρώ και, τέλος, για ζευγάρι με 4 παιδιά 1.788 ευρώ έως 2.280 ευρώ. Ο υπολογισμός των εύλογων δαπανών διαβίωσης έγινε από εμπειρογνώμονες των υπουργείων Ανάπτυξης και Οικονομικών και στηρίχθηκε στα στοιχεία της Έρευνας Οικογενειακών Προϋπολογισμών (ΕΟΠ) που διενεργείται κάθε χρόνο από την Ελληνική Στατιστική Αρχή (βλ. σχετική ιστοσελίδα www.statistics.gr). Η έρευνα αυτή συγκεντρώνει αναλυτικές πληροφορίες από αντιπροσωπευτικό δείγμα νοικοκυριών της χώρας ανεξάρτητα από το αν έχουν δάνειο ή όχι, σχετικά με τις δαπάνες διαβίωσής τους. Τα αγαθά και οι υπηρεσίες που καταναλώνουν τα νοικοκυριά ταξινομούνται σε ομάδες ανάλογα με το ποσό απαραίτητα είναι για τη διαβίωση. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται ειδική διεθνής κλίμακα ταξινόμησης (COICOP). Το μηνιαίο

σύνολο των δαπανών αυτών θα λειτουργεί ως σημείο αναφοράς, ώστε να αξιολογείται η δυνατότητα κάθε οφειλέτη να εξυπηρετεί τις δανειακές του υποχρεώσεις, με βάση το εισόδημα του και αφού καλύψει τις ανάγκες διαβίωσής του. Μέσω αυτού του πλαισίου επιδιώκεται η εξωδικαστική επίλυση των διαφορών μεταξύ δανειοληπτών και τραπεζών, και παρέχεται ένας οδηγός ώστε να οι δύο πλευρές να καταλήγουν σε κοινά αποδεκτές και βιώσιμες λύσεις ως προς την εξυπηρέτηση των δανείων. Οι εύλογες δαπάνες διαβίωσης ναφέρονται στα έξοδα που κάνει ένα νοικοκυριό πέραν αυτών που απαιτούνται για την εξασφάλιση κατοικίας. Επομένως το ποσό του ενοικίου για την εξασφάλιση πρώτης κατοικία, προστίθεται ξεχωριστά στα οικονομικά στοιχεία που δηλώνει ο δανειολήπτης. Κάθε νοικοκυριό αντιμετωπίζεται ως μια ξεχωριστή περίπτωση με διαφορετικές ανάγκες. ΓΓ αυτό και ο προσδιορισμός των εύλογων δαπανών, γίνεται σε εξατομικευμένη βάση, με χρήση ειδικών συντελεστών στάθμισης ανάλογα με τη σύνθεση του νοικοκυριού. Συγκεκριμένα : 1η ομάδα : αφορά τις πιο βασικές δαπάνες για τη διαβίωση του νοικοκυριού, οι οποίες περιλαμβάνεται η διατροφή, η ένδυση και υπόδηση, τα λειτουργικά έξοδα κατοικίας, η μετακίνηση, η επισκευή και συντήρηση επίπλων και οικιακού εξοπλισμού, τα είδη οικιακής κατανάλωσης και ατομικής φροντίδας, η ενημέρωση και μόρφωση, οι υπηρεσίες τηλεφωνίας και ταχυδρομείων, τα είδη και οι υπηρεσίες υγείας, οι υπηρεσίες εκπαίδευσης, οι υπηρεσίες κοινωνικής προστασίας και οι οικονομικές υπηρεσίες, 2η ομάδα : περιλαμβάνει επιπλέον δαπάνες εστίασης, 3η ομάδα : περιλαμβάνει επιπλέον διαρκή αγαθά και συσκευές και, τέλος, 4η ομάδα : περιλαμβάνει επιπλέον δαπάνες για κατανάλωση αλκοολούχων ποτών και καπνού, αεροπορικές μετακινήσεις, τουριστικές υπηρεσίες και υπηρεσίες αναψυχής, πολιτισμού και αθλητισμού. Υπενθυμίζεται ότι σύμφωνα με τον κώδικα δεοντολογίας των τραπεζών που βρίσκεται υπό διαβούλευση, το πιστωτικό ίδρυμα οφείλει να λαμβάνει υπόψη

τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης του οφειλέτη κατά την αξιολόγηση της δυνατότητας αποπληρωμής. Συγκεκριμένα, η τράπεζα θα πρέπει να παρέχει Τυποποιημένη Κατάσταση Οικονομικής Πληροφόρησης, στην οποία ο οφειλέτης θα δηλώνει στοιχεία για τις δαπάνες διαβίωσης του νοικοκυριού, τα οποία θα συσχετίζονται με τις προσδιορισμένες εύλογες δαπάνες διαβίωσης. Οι πληροφορίες αυτές θα αξιοποιούνται σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία ώστε να αξιολογηθεί : η οικονομική κατάσταση του δανειολήπτη, το συνολικό ύψος και η φύση των χρεών του δανειολήπτη, η τρέχουσα ικανότητα αποπληρωμής του δανειολήπτη, το ιστορικό οικονομικής συμπεριφοράς του δανειολήπτη και η προβλεπόμενη και αναμενόμενη ικανότητα αποπληρωμής του δανειολήπτη λαμβάνοντας υπόψη το επίπεδο των εύλογων δαπανών διαβίωσης. Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 390 ΠΚ περίπτωση απιστίας από την οποία προκύπτει άμεσα και αιτιατά περιουσιακό όφελος για τον δράστη ή τρίτο συνιστά κατεξοχήν ο τραπεζικός δανεισμός. Με την σύμβαση δανείου εν γένει η πιστοδότρια τράπεζα παραχωρεί χρήματα στον πιστολήπτη ο οποίος αναλαμβάνει την υποχρέωση να επιστρέψει στον συμφωνηθέντα χρόνο (άρθρα 806 και 807 ΑΚ). Εάν οι τραπεζικοί υπάλληλοι οι οποίοι έχουν την επιμέλεια και διαχείριση της περιουσίας μιας Τράπεζας προβαίνουν κατά παράβαση των κανόνων της επιμελούς διαχείρισης στη σύναψη δανείων για την χρηματοδότηση επιχειρήσεων και ιδιωτών χωρίς να πληρούν οι χρηματοδοτούμενοι τις αναγκαίες προϋποθέσεις κατά παράβαση των οδηγιών εγκυκλίων και χωρίς να ελέγχουν την πιστοληπτική ικανότητα των χρηματοδοτούμενων πελατών για να εξασφαλίσουν την περιουσία της Τράπεζας με αξιόχρεες εγγυήσεις βλάπτοντας εν γνώσει τους την περιουσία της τελευταίας διαπράττουν το έγκλημα της απιστίας του άρθρου 390 ΠΚ (ΑΠ 1488/2006).

Ο αϊτών, επικαλούμενος με την αίτησή του, όπως αυτή παραδεκτά συμπληρώθηκε με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του που καταχωρήθηκε στα οικεία πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του δικαστηρίου τούτου, ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών, ζητάει τη διευθέτησή τους από το δικαστήριο κατά το προτεινόμενο από αυτόν σχέδιο και, επικουρικά, να διαταχθεί η δικαστική ρύθμιση των χρεών του. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση εισάγεται αρμοδίως και παραδεκτώσ ενώπιον αυτού του δικαστηρίου της περιφέρειας της κατοικίας του αιτούντος κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 3 ν. 3869/2010). Για το παραδεκτό της έχει προσκομισθεί νομίμως η από 23-3-2018 υπεύθυνη δήλωσή του για την ορθότητα και πληρότητα των καταστάσεων της περιουσίας του και των εισοδημάτων του, των πιστωτών και των απαιτήσεων του κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα καθώς και της μη υπάρξεως μεταβιβάσεων εμπράγματων δικαιωμάτων επί ακινήτων του κατά την τελευταία τριετία. Περαιτέρω, από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία, προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη σχετική αίτηση του αιτούντος, ούτε έχει εκδοθεί προγενεστέρως απόφαση για τη διευθέτηση των οφειλών του με απαλλαγή του από υπόλοιπα χρεών (άρθρ. 13 παρ. 2 ν. 3869/2010). Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση, στην οποία περιλαμβάνονται και τα στοιχεία του άρθρ. 4 παρ. 1 ν. 3869/2010, είναι ορισμένη και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 8 και 11 του ίδιου νόμου, ως ισχύει κατά το χρόνο κατάθεσης της υπό κρίση αίτησης, πλην του αιτήματος να επικυρωθεί το σχέδιο διευθέτησης το οποίο είναι μη νόμιμο, αφού η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης ή η επικύρωση του τροποποιημένου από τους διαδίκους σχεδίου δεν αποτελεί αντικείμενο της αιτήσεως του άρθρ. 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, αλλά νόμιμη συνέπεια της ελεύθερης συμφωνίας των διαδίκων, στην περίπτωση που κανένας πιστωτής δεν προβάλλει

αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών ή συγκατατίθενται όλοι σε αυτό, οπότε ο Ειρηνοδίκης αφού διαπιστώσει την κατά τα άνω επίτευξη συμβιβασμού, με απόφαση του επικυρώνει το σχέδιο ή το τροποποιημένο σχέδιο, το οποίο από την επικύρωσή του αποκτά ισχύ δικαστικού συμβιβασμού. Το Δικαστήριο, στο δικονομικό στάδιο που ακολουθεί την κατάθεση της αιτήσεως στην Γραμματεία του Δικαστηρίου μέχρι και την συζήτηση, δεν έχει την εξουσία να υποχρεώσει σε συμβιβασμό τους διαδίκους ή τους πιστωτές και συνεπώς το εν λόγω αίτημα δεν έχει νόμιμη βάση (388/2012 ΕιρΚαβ). Εφόσον δε δεν επιτεύχθηκε δικαστικός συμβιβασμός μεταξύ των διαδίκων, πρέπει η αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Η πιστώτρια τράπεζα που μετέχει στη δίκη, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της που καταχωρήθηκε στα οικεία πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του δικαστηρίου τούτου, αλλά και με τις νομότυπα κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της, αρνείται την εναντίον της αίτηση, προς απόκρουσή της προτείνει παραδεκτά (άρθρα 262 και 269 ΚΠολΔ) την ένσταση αοριστίας της αίτησης, που είναι νόμιμη (άρθρα 216 παρ. 1 ΚΠολΔ), είναι όμως απορριπτέα ως αβάσιμη στην ουσία της, καθόσον στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατ' αναλογίαν του άρθρου 216 ΚΠολΔ της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, το δικόγραφο της αιτήσεως πρέπει να περιέχει, εκτός από τα όσα ορίζονται στο άρθρο 118 ή 117 του ίδιου Κώδικα : α) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της υπόθεσης, β) ορισμένο αίτημα, γ) σαφή έκθεση των γεγονότων που δικαιολογούν το αίτημα, κατά το κύριο αντικείμενο και τα παρεπόμενά του, καθώς και την εξουσία για την υποβολή του. Στην αίτηση αναφέρονται ακόμη τα στοιχεία που θεμελιώνουν την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου. Από τα ανωτέρω, σε συνδυασμό με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 3869/2010, προκύπτει ότι η αίτηση του οφειλέτη, "για την υπαγωγή του στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, πρέπει

να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που διαγράφονται στο προαναφερόμενο άρθρο (άρθ. 747 ΚΠολΔ), και τα εξής : α) κατάσταση της περιουσίας του οφειλέτη και των κάθε φύσεως εισοδημάτων του ίδιου και της συζύγου του, β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, και το ληξιπρόθεσμο του ρυθμιστέου χρέους, καθώς και αν προέρχεται από σύμβαση εγγυήσεως, γ) σχέδιο διευθέτησης των οφειλών, που να λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο και συσχέτιση, τόσο τα συμφέροντα των πιστωτών, όσο και την περιουσία, τα εισοδήματα και την οικογενειακή κατάσταση του οφειλέτη. Πέραν των ανωτέρω στοιχείων, η αίτηση πρέπει να αναφέρει, επιπλέον, ότι ο αιτών είναι φυσικό πρόσωπο που δεν έχει πτωχευτική ικανότητα, αναφέροντας και το είδος του επαγγέλματος του, ώστε να αξιολογηθεί αν έχει την εμπορική ιδιότητα και ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη και γενική (όχι απλή) αδυναμία πληρωμής, επ' αφορμή έστω και μίας ληξιπρόθεσμης οφειλής. Η παράλειψη αναφοράς στην αίτηση του οφειλέτη αξιόλογων περιουσιακών στοιχείων και δη εισοδημάτων, αποτελεί θέμα που αφορά όχι την κατά νόμο πληρότητα της αιτήσεως αλλά την ειλικρίνεια του περιεχομένου της, η οποία προβλέπεται και ρυθμίζεται από το άρθρο 10 του Ν.3869/2010 (βλ. και Αθ. Κρητικού «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων - Ερμηνεία κατ' άρθρο», 3^η έκδοση, υπ' άρθ. 10, αρ. 12, ΜΠρΣύρου 110/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, προτείνει την ένσταση δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε αδυναμία πληρωμής, που είναι νόμιμη (άρθρα 330 ΑΚ, 1 παρ. 1 ν.3869/2010), καθώς και την ένσταση έλλειψης ουσιαστικής προϋπόθεσης του νόμου "και δη την ύπαρξη εμπορικής ιδιότητας στο προσώπου του αιτούντος, η οποία είναι νόμιμη (άρθρο 1 του ν. 3869/2010, άρθρο 1 ΕμπΝ, άρθρο 8 παρ. 2 του διατάγματος περί εμποροδικείων), πρέπει δε να εξεταστούν ως προς την ουσιαστική βασιμότητά τους.

Από την εκτίμηση της ένορκης εξέτασης του μάρτυρα του αιτούντος που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, από όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι (δημόσια και ιδιωτικά) άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρο 339 σε συνδυασμό με το άρθρο 395 ΚΠολΔ), ορισμένα από τα οποία μνημονεύονται παρακάτω, χωρίς όμως κάποιο από αυτά να παραλειφθεί κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υποθέσεως, τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, τα οποία το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του αυτεπάγγελτα (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ) και την όλη διαδικασία, αποδείχθηκαν κατά την κρίση του Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : ο αιτών, χήρος, ηλικίας 86 ετών, πατέρας δυο ενήλικων τέκνων, συνταξιούχοςμε μηνιαία σύνταξη ποσού 603,86 ευρώ. Η κατοικία του βρίσκεται στ..... και συγκεκριμένα σε οικόπεδο, εμβαδού τ.μ., στο οποίο βρίσκεται οικία, εμβαδού 60 τ.μ., το οποίο περιήλθε στην κυριότητά του δυνάμει

Έχει επίσης στην κυριότητά του ένα διαμέρισμα, εμβαδού 57 τ.μ., το οποίο βρίσκεται στονόροφο οικοδομής που βρίσκεται στη διασταύρωση των οδών, το οποίο διαμέρισμα προορίζεται για κύρια κατοικία του, έχει δε τα εξής εμπράγματα βάρη : προσημείωση υποθήκης πρώτης και δεύτερης σειράς που έχουν τραπεί σε υποθήκες τιςαπαιτήσεις. Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της υπό κρίση αιτήσεως ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη προς την πιστώτρια τράπεζα, τα οποία, είτε είναι εξασφαλισμένα με εγγυήσεις είτε όχι, θεωρούνται, με την κοινοποίηση της αίτησης, ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους, κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης, εξαιρουμένων των

εμπραγμάτως ασφαλισμένων, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι το χρόνο έκδοσης της απόφασης (άρθ. 6 παρ. 3 Ν. 3369/2010) και ειδικότερα οι δανειακές υποχρεώσεις του προς την πιστώτρια τράπεζα έχουν ως εξής : Ο αιτών υπέγραψε ως εγγυητής, με πρωτοφειλέτη τον υιό του τις κάτωθι δανειακές συμβάσεις: 1) την πρόσθετη δανειακή πράξη με αριθμό/2000, καθώς και τις/2004 και την/2006 πρόσθετες δανειακές συμβάσεις με τις οποίες έλαβαν χώρα διαδοχικές αυξήσεις του πιστωτικού ορίου του πρωτοφειλέτη υιού του. Αποδείχθηκε ότι ο αιτών το οικονομικό έτος 2009 είχε ετήσια έσοδα 11.227,55 ευρώ, το φορολογικό έτος 2016 έσοδα 9.888,72 ευρώ, το έτος 2017 έσοδα 8.208,72 ευρώ. Οι δαπάνες που απαιτούνται για την κάλυψη των βασικών βιοτικών του αιτούντος, με βάση τις συνθήκες ζωής του και την ηλικία του, στις οποίες περιλαμβάνονται τα στοιχειώδη έξοδα για διατροφή, ένδυση, ηλεκτροφωτισμό, ύδρευση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη (κατά το μέρος που δεν καλύπτεται από τον ασφαλιστικό φορέα του αιτούντος), καθώς και για την κάλυψη των φορολογικών του υποχρεώσεων, ανέρχονται μηνιαίως για ένα άτομο από 537 ευρώ έως 682 ευρώ (βλ. στη μείζονα σκέψη την οικονομική έκθεση της «ΕΛΣΤΑΤ»). Τα μηνιαία έσοδα του αιτούντος, συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του από τις ανωτέρω δανειακές συμβάσεις, δεν του επιτρέπουν να ανταποκριθούν στην εξυπηρέτηση του κύριου όγκου των χρεών του. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου συνάγεται από τη σχέση της ρευστότητας του προς τις ληξιπρόθεσμες υποχρεώσεις του, οι οποίες είναι αρνητικές, με την έννοια ότι, μετά την αφαίρεση των δαπανών για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών αυτών (κατά τα ανωτέρω), η υπολειπόμενη ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του ή τουλάχιστον σε ουσιώδες μέρος τους. Η αδυναμία του να ανταποκριθεί στις δανειακές του υποχρεώσεις οφείλεται στο γεγονός ότι τα εισοδήματά του έχουν μειωθεί σε

σχέση με το παρελθόν, λόγω των γνωστών κατά την κοινή πείρα οικονομικών μέτρων που ελήφθησαν από την κεντρική Κυβέρνηση, συνεπεία της γνωστής σε όλους οικονομικής κρίσεως που υπάρχει στη χώρα, στο ύψος των μηνιαίων δόσεων που απαιτούνται για την εξυπηρέτηση των χρεών του, στα υψηλά επιτόκια, με τα οποία επιβαρύνονται τα ανωτέρω δάνεια, καθώς και στις απαιτούμενες αναγκαίες δαπάνες διαβίωσής του. Ειδικότερα, τα τελευταία έτη τα εισοδήματα του αιτούντος περιορίστηκαν ουσιαστικά, με αποτέλεσμα ν' αδυνατεί να καλύψει τα έξοδα για τις βιοτικές ανάγκες του και να είναι ταυτοχρόνως συνεπείς στις δανειακές του υποχρεώσεις. Εξάλλου, από τα ίδια αποδεικτικά μέσα, δεν αποδεικνύεται ότι ο αιτών περιήλθε με δόλο σε αδυναμία πληρωμών, εφόσον, κατά το χρόνο ανάληψης των ανωτέρω εγγυητικών ευθυνών από αίσθημα αλληλεγγύης στον υιό του, όπως προαναφέρθηκε, του επέτρεπε να ανταπεξέλθουν στις δανειακές του υποχρεώσεις, ενώ δεν γνώριζε ότι θα περιέλθει στην οικονομική κατάσταση που βρίσκεται σήμερα. Ειδικότερα, ο ανωτέρω ισχυρισμός της πιστώτριας, ότι δηλαδή ο αιτών δολίως περιήλθε σε αδυναμία πληρωμών καθόσον γνώριζε, κατά τον χρόνο ανάληψης των εγγυητικών ευθυνών του, λόγω των χαμηλών εισοδημάτων του, ότι δεν θα μπορούσε να τα αποπληρώσει, πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος στην ουσία του. Εξάλλου, από το αποδεικτικό υλικό προκύπτουν ευθύνες των υπαλλήλων της πιστώτριας τράπεζας στην αποδοχή των εγγυήσεων εκ μέρους του αιτούντος, με αποδεδειγμένη παράλειψή τους να ενεργήσουν επισταμένη έρευνα, πριν η τράπεζα χορηγήσει τις πιστώσεις, της πιστοληπτικής ικανότητας τόσο του δανειολήπτη, όσο και του εγγυητή και, συνεπώς, η πιστώτρια τράπεζα θα επωμιστεί τον κίνδυνο της ματαίωσης της ικανοποίησης των απαιτήσεών της από την επελθούσα αδυναμία πληρωμών του αιτούντος εγγυητή, καθόσον τα επίδικα δάνεια χορηγήθηκαν από την πιστώτρια τράπεζα χωρίς να γίνει έλεγχος της πιστοληπτικής ικανότητας των

χρηματοδοτούμενων πελατών της (αιτούντος εγγυητή), οι δε υπάλληλοι της τράπεζας από βαρύτατη αμέλεια κατά την άσκηση των καθηκόντων τους δεν εξασφάλισαν την περιουσία της Τράπεζας με αξιόχρεες εγγυήσεις, διαπράττοντας το αδίκημα της απιστίας του άρθρου 390 Π.Κ. Και αυτό διότι, όπως προκύπτει από την ένδικη αίτηση και το αποδεικτικό υλικό της δίκης, η πιστώτρια τράπεζα προέβη στην χορήγηση πιστώσεων, που κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης ανέρχονται στο ποσό των 745.152,64 ευρώ (Κεφάλαιο 359.318,58 ευρώ, τόκοι 365.248,96 ευρώ, έξοδα 20.085,10 ευρώ), χωρίς να προνοήσει να ελαχιστοποιήσει τον κίνδυνο μη ικανοποίησης των αξιώσεών της, με την επίτευξη αξιόχρεων εμπράγματων εξασφαλίσεων, πολλαπλασίων ποσών των χορηγηθέντων πιστώσεων, αφού ο αιτών δεν διέθετε μεγάλης αξίας ακίνητη περιουσία προς εξασφάλιση της τράπεζας. Η συνυπαιτιότητα της τράπεζας στην αποδοχή της εγγυητικής ευθύνης του αιτούντος αίρει τις συνέπειες της δόλιας και καταχρηστικής συμπεριφοράς του υπερχρεωμένου, που είναι η μη υπαγωγή του στις ευεργετικές διατάξεις του ως άνω νόμου, καθόσον η συμπεριφορά αυτή των πιστωτικών ιδρυμάτων που χορήγησαν τα δάνεια με την αποδοχή της εγγυητικής ευθύνης του αιτούντος, χωρίς να ελέγξουν την οικονομική δυνατότητα του αιτούντος και χωρίς να διαπιστώσουν και τις λοιπές δανειακές υποχρεώσεις του και την εν γένει οικονομική του συμπεριφορά, φέρουν, συνεπώς, αποκλειστική ευθύνη για την επισφάλεια αυτή. Στο άρθρο 1 παρ. 1 του νόμου 3869/2010, σαφώς αναφέρεται ότι την αίτηση που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 για την ρύθμιση των οφειλών και απαλλαγή, δικαιούνται να υποβάλλουν τα φυσικά πρόσωπα που έχουν περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Επειδή η παραπάνω συμπεριφορά των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και των τραπεζικών υπαλλήλων που έχουν την επιμέλεια και την διαχείριση της περιουσίας των, κατά παράβαση των κανόνων της επιμελούς διαχείρισης στην σύναψη Τραπεζικών δανείων για

την χρηματοδότηση του αιτούντος, χωρίς να πληρούνται οι αναγκαίες προϋποθέσεις και χωρίς να ελέγξουν την πιστοληπτική ικανότητα του χρηματοδοτούμενου και να εξασφαλίσουν την περιουσία τους με αξιόχρεες εγγυήσεις βλάπτοντας την περιουσία τους, παραβιάζοντας προφανώς την υποχρέωση να προβαίνουν στον λεγόμενο «...υπεύθυνο δανεισμό...», ο οποίος έχει πλέον θεσμοθετηθεί και νομοθετικά με το άρθρο 8 της ΚΥΛ Ζ1-699/ΦΕΚ ΕΓ 917/2010 «Προσαρμογή της Ελληνικής νομοθεσίας προς την οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2008 για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την Κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα των ΕΚ, αριθμ. L 133 της 22.5.2008» των Υπουργών Οικονομικών -Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας κα Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ενσωμάτωσε την Οδηγία 2008/48/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο (βλ σχετικά Λειβαδά Το νέο ευρωπαϊκό ρυθμιστικό πλαίσιο για την καταναλωτική πίστη 2008, Περάκη. Η αρχή του υπεύθυνου δανεισμού και η πρόσφατη κοινοτική Οδηγία για την καταναλωτική πίστη σε ΧρηΔικ 2009.352επ., Τασίκα Εκφάνσεις της αρχής του υπεύθυνου δανεισμού στην καταναλωτική πίστη., η παροχή επαρκών εξηγήσεων στον καταναλωτή και η αξιολόγηση της πιστοληπτικής ικανότητας σε ΕπισκΕΔ 2011.337επ., Πελένη Παπαγεωργίου Η νέα Οδηγία 2008/48/ΕΚ για τις καταναλωτικές συμβάσεις σε ΝοΒ 2010.275επ.), σύμφωνα με τις διατάξεις της οποίας και κατά κοινοτική πλέον επιταγή, τα πιστωτικά ιδρύματα είχαν και έχουν την υποχρέωση να προβαίνουν σε υπεύθυνο δανεισμό των οφειλετών τους και ως εκ τούτου υποχρεώνονται να εξετάζουν την πιστοληπτική ικανότητα του κάθε υποψήφιου οφειλέτη να ανταπεξέλθει στις συμβατικές του υποχρεώσεις εξυπηρετώντας τις πληρωμές του αλλά και να καλύπτουν τα δάνεια με αξιόχρεες εγγυήσεις. Με βάση τα ανωτέρω συντρέχει στο πρόσωπο του αιτούντος άνευ δόλου,

μόνιμη και διαρκής αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του προς την πιστώτρια τράπεζα και, αφού απορριφθεί πάσα ένσταση της μετέχουσας στη δίκη πιστώτριας ως αβάσιμη στην ουσία της, συντρέχουν στο πρόσωπό του οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010. Όμως, όπως προαναφέρθηκε, τα μηνιαία εισοδήματά του επαρκούν για να καλύψουν μόνο τις δαπάνες που απαιτούνται για την κάλυψη των "στοιχειωδών" βιοτικών αναγκών του. Επομένως, ο αιτών δεν μπορεί να υπαχθεί στη ρύθμιση του άρθρου* 8 παρ. 2 εδ. α' του ν. 3869/2010 με μηνιαίες καταβολές για χρονικό διάστημα τριών ετών, αφού αδυνατεί πραγματικά να καταβάλλει οποιοδήποτε χρηματικό ποσό για την εξόφληση των επίδικων δανείων, χωρίς να κινδυνεύσει το ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης του. Για το λόγο αυτό, δεδομένης της αποδεδειγμένης πραγματικής αδυναμίας του να επιβιώσει με τα μικρά σε ποσά έσοδά του, συντρέχουν στο πρόσωπό του συνδυαστικά και οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8 παρ. 5 του ν. 3869/2010 και, επομένως, πρέπει να ρυθμισθεί οριστικά το χρέος του και να ορισθούν μηδενικές μηνιαίες καταβολές προς την πιστώτρια τράπεζα. Η παραπάνω ρύθμιση θα συνδυαστεί με την αντίστοιχη ρύθμιση της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 9 του ν. 3869/2010, εφόσον δεν επέρχεται εξόφληση των απαιτήσεων της τράπεζας και προβάλλεται αίτημα εξαίρεσης της κύριας κατοικίας του αιτούντος από την εκποίηση, η οποία είναι υποχρεωτική για το Δικαστήριο, καθόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου και δη α) το συγκεκριμένο ακίνητο χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του, β) το μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό του εισόδημα δεν υπερβαίνει τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης, όπως αυτές προσδιορίζονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 5 του νόμου 3869/2010, προσαυξημένες κατά 70%, γ) η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας κατά το χρόνο συζήτησης της αίτησης δεν υπερβαίνει τις 180.000 ευρώ προσαυξημένα κατά 40.000 ευρώ για τον έγγαμο οφειλέτη και

κατά 20.000 ευρώ ανά ανήλικο τέκνο και μέχρι 3 τέκνα και δ) ο αιτών είναι συνεργάσιμος δανειολήπτης. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο, εξαιρώντας από την εκποίηση την κύρια κατοικία του, θα ρυθμίσει το ποσό των απαιτήσεων της πιστώτριας τράπεζας κατά τέτοιο τρόπο που ο αιτών θα καταβάλλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του δανείου που εγγυήθηκε και ότι θα καταβάλλει ποσό τέτοιο ώστε η πιστώτριά του δεν θα βρεθεί σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Ειδικότερα από τη διατύπωση της νέας διάταξης του άρθρου 9 παρ. 2 του νόμου σε συνδυασμό και με την αιτιολογική έκθεση του Ν. 4346/2015, όπου αναφέρεται ότι ειδική μέριμνα λαμβάνεται ώστε να μην βλάπτονται τα συμφέροντα των πιστωτών, καθώς τίθεται ως βάση του ποσού που θα λάβουν δυνάμει του σχεδίου ρύθμισης το ποσό που θα ελάμβαναν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης της κύριας κατοικίας του οφειλέτη, προκύπτει ότι το ποσό που τελικά θα επιβαρυνθεί ο οφειλέτης για την διάσωση της κύριας κατοικίας του είναι αυτό που θα απέδιδε ένας αναγκαστικός πλειστηριασμός της κατοικίας, αφαιρουμένων των εξόδων εκτέλεσης. Το ποσό αυτό αποτελείτο υποχρεωτικό αντάλλαγμα που ο οφειλέτης θα πληρώσει οπωσδήποτε ανεξάρτητα από την οικονομική του δυνατότητα. Από το συνδυασμό των άρθρων 993 παρ. 2 εδ. γ και 995 παρ. 1 εδ. δ' ΚΠολΔ, καθώς και του Π.Δ. 59/2016 και της υπ' αριθμ. 54/2015 Απόφασης της Εκτελεστικής Επιτροπής της «ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ» με θέμα «Διαδικασία και κριτήρια προσδιορισμού της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του οφειλέτη και του ποσού που θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010» προκύπτει ότι η τιμή πρώτης προσφοράς για πλειστηριασμό ακινήτου μπορεί να είναι τουλάχιστον η εμπορική αξία του ακινήτου, η δε εκτίμηση του ποσού θα γίνει κατ' αρχάς σύμφωνα με τα οριζόμενα στην υπ' αριθμ. 54/15-12-2015 απόφαση της Τράπεζας της

Ελλάδος, δηλαδή από εκτιμητή που θα ορίσει ο πιστωτής με τη μεγαλύτερη εξασφαλισμένη απαίτηση ή και από πιστοποιημένο εκτιμητή που μπορεί να ορίσει ο οφειλέτης ή από αυτόν που τελικά θα ορίσει το δικαστήριο. Η προσκόμιση εκτίμησης (από τον οφειλέτη, αλλά και από τον πιστωτή) του ποσού αποπληρωμής από εξειδικευμένο εκτιμητή ακινήτων κρίνεται επιβεβλημένη. Έτσι, σε περίπτωση που κανένας από τους διαδίκους δεν προσκομίσει εκτίμηση, το δικαστήριο ή θα αναβάλει τη συζήτηση ως προς αυτό το θέμα προκειμένου να προσκομισθεί, διαφορετικά εάν κρίνει επαρκές το λοιπό αποδεικτικό υλικό θα προβεί στην έκδοση απόφασης χωρίς αυτήν, καθώς η προσκόμιση εκτίμησης δεν αποτελεί δικονομική προϋπόθεση και δεν δημιουργεί απαράδεκτο. Οι εκτιμητές αυτοί θα προσδιορίσουν το ποσό αποπληρωμής αφού λάβουν υπόψη την τιμή πρώτης προσφοράς κατά τις προαναφερόμενες διατάξεις του ΚΠολΔ, καθώς και τα έξοδα της εκτέλεσης με βάση τους σχετικούς πίνακες των δικαστικών επιμελητών και του υπαλλήλου της εκτέλεσης. Οι ανωτέρω εκτιμήσεις δεν είναι δεσμευτικές για το δικαστήριο το οποίο τις αξιολογεί ελεύθερα σε συνδυασμό και με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα. Η διανομή του ποσού αποπληρωμής γίνεται πλέον κατά αναλογική εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 974 επ. ΚΠολΔ. Συνεπώς, οι ενέγγυοι και οι προνομιούχοι ικανοποιούνται πρώτα με τις αναλογίες μεταξύ τους, όπως ορίζονται στις διατάξεις του ΚΠολΔ και στη συνέχεια ικανοποιούνται σύμμετρα οι απαιτήσεις των ανέγγυων και ανασφάλιστων πιστωτών. Με βάση αυτά τα κριτήρια η εμπορική αξία του ακινήτου (κύρια κατοικία του αιτούντος) ανέρχεται στο ποσό των 55.000 ευρώ με εκτιμώμενο ποσοστό απομείωσης αυτό των 5.000 ευρώ, λόγω της αναγκαστικής εκποίησης του ακινήτου και των εξόδων εκτέλεσης, και αυτό θα ληφθεί αναγκαστικά υπόψη προς ρύθμιση και δη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του ανωτέρω άρθρου, θα πρέπει να ορισθούν για τον αιτούντα μηνιαίες καταβολές ποσού (50.000 ευρώ δια 240 μήνες ίσον) 208,33 ευρώ για την

.....σύμβαση παροχής πίστωσης για την οποία εγγυήθηκε ο
αϊτών δυνάμει των2000 και 2004 και 2006 πρόσθετων πράξεων,
ανατοκισμό, με επιτόκιο αυτό της τελευταίας ενήμερης οφειλής στο οποίο
(ποσό) εξαντλείται η υποχρέωσή τους. Όσον αφορά στο χρόνο
αποπληρωμής του ποσού αυτού, ορίζεται σε 20 έτη, λαμβανομένων υπόψη
του ύψους της οφειλής που πρέπει να πληρώσει ο αϊτών για τη διάσωση της
κύριας κατοικίας του, της οικονομικής του δυνατότητας και της ηλικίας του. Η
υπόλοιπη ακίνητη περιουσία του αιτούντος δε θα τύχει δικαστικής
προστασίας καθόσον από το αποδεικτικό υλικό το δικαστήριο δε δύναται να
κρίνει με ουσιαστική βασιμότητα αν είναι ασύμφορη η εκποίησή του κατά τη
διαδικασία του άρθρου 9 παρ. 1 του ν.3869/2010, αλλά και αν θα
προκαλέσει το αγοραστικό ενδιαφέρον και θα αποφέρει αξιόλογο τίμημα για
την ικανοποίηση της πιστώτριας τράπεζας. Επί τη βάσει τούτων, πρέπει να
γίνει εν μέρει δεκτή η υπό κρίση αίτηση ως κατ' ουσίαν βάσιμη, σύμφωνα με
όσα ορίζονται ειδικότερα στο διατακτικό. Πρέπει δε να σημειωθεί, ότι διάταξη
για τη δικαστική δαπάνη δεν θα περιληφθεί στην παρούσα απόφαση, διότι
τέτοια δεν επιδικάζεται στην προκειμένη περίπτωση (άρθρο 8 παρ. 6 εδ. β'
του ν. 3869/2010).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΟΡΙΖΕΙ, κατ'εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 2 και 5 του ν.3869/2010,
για την επόμενη τριετία μηδενικές μηνιαίες καταβολές εκ μέρους του
αιτούντος.

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης την κύρια κατοικία του αιτούντος και δη το με
ΚΑΕΚ διαμέρισμα ορόφου με διακριτικό
αριθμό εσωτερικής αρίθμησης εμβαδού 57 τ.μ., σε οικοδομή που

βρίσκεται σε διασταύρωση των οδών στην
πόλη τ.....

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ, κατ'εφαρμογή του άρθρου 9 του ν.3869/2010, για την
..... σύμβαση παροχής πίστωσης για την οποία εγγυήθηκε ο αιτών
δυνάμει τηςπρόσθετης πράξης αρχικά στις και εν συνεχεία
στις και στις, την μηνιαία καταβολή ποσού διακοσίων οκτώ
(208) ευρώ και τριάντα τριών (33) λεπτών για τους επόμενους διακόσιους
σαράντα (240) μήνες από τον επόμενο μήνα δημοσίευσης της παρούσας
απόφασης, χωρίς ανατοκισμό, με επιτόκιο αυτό της τελευταίας ενήμερης
οφειλής, στο οποίο (ποσό) εξαντλείται η υποχρέωση του αιτούντος. Η
καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων θα γίνεται το πρώτο πενθήμερο κάθε
μήνα εκ των 240 μηνών.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο Λαγκαδά και στο
ακροατήριο του Ειρηνοδικείου, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στις 5 -3 -
2019, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ